

538. Atyánk, szívünk szárnyal

John Frederick Lampe
(1703–1751)

A - tyánk, szí - vünk szár - nyal, Ke -
gyes tró - nod - hoz ér, S ál - dunk meg - tes - te -
sült fi - ad Szent a - ján - dé - ká - ér': E
cso - dás ál - dás - tól Meg - ú - jul re - mé -
nyünk, És zeng - jük most nagy jó - sa - god, És
te - ér - ted é - lünk, És te - ér - ted é - lünk.

2. Jézus, Te szent gyermek, Égi, kit asszony szült,
Ím, most benned vagyunk egyek, Mert Isten megbékült.
Az üdv neved által Odaigértetett;
Kisded zengi sírásával: ||: Föld s menny közt béke lett. :||

3. Földünkre béke vár, Országra, falura:
Királyunk a legfőbb Király, A Seregek Ura.
Hogy elérjen Lelke, Hús-vér ember lett ma;
Az Isten örök gyermeke: ||: Most az Emberfia. :||

4. Égi királyság az, Mit, íme, nekünk ad;
Szeretet és jóakarát Mind szívéből árad.
Felolvad jégszívünk, Édes vonzás hívja,
Minden embert átölelünk, ||: Tárva mindünk karja. :||

5. Bár befogadnák mind A Béke Hercegét,
Élve szelíd Lelke szerint, Ontva szeretetét!
És míg nem hív haza, Lelkünk sír, s esedez:
Jöjj, Te, népek óhajta, ||: Jöjj, vigyél Istenhez. :||

Charles Wesley (1707–1788)